

03 — Dnevnik s Klekovače

14. april 2012 : Dugačka kolona hodočasnika penjala se uz Klekovaču. Dolazili su iz cele Bosne, Like, Dalmacije, Srbije. Dolazili da se dive neobičnom kamenom monolitu pored puta, monolitu na kome su se jasno videli obrisi dve ljudske figure. Mrzeo sam hodočasnike, njihovo sujeverje, glupost i nemoć da razumeju da pred sobom imaju čistu životnu silu, a ne rezultat nekakvog religioznog proviđenja.

13. april 2011 :

6-10.00 časova : Krenuli smo rano jutros iz Drinića. Pred nama je pucao veličanstven pogled na Klekovaču. Sporo smo napredovali jer smo Ana i ja teglili gomilu opreme. Profesor Kukobat se šetkao praznih ruku, stalno nas požurujući. Nije mi se to baš dopadalo , ali pošto je dobro plaćao odlučio sam da držim jezik za zubima. Petljao je o prirodnim lepotama Klekovače, o runolistu, smrekama , jelama i divnim vidicima. Nije mi baš bilo do planinskih lepota— ruke su mi bile zauzete opremom, a oči su više šarale po nogama i dupetu njegove zgodne kćerke nego što su se bavile crnogoričnim drvećem.

12.00 časova : Šume se proređuju. Smenjuju se livadski predeli sa stenama neobičnih formacija. Umoran sam i više me ni Anine draži ne mogu oraspoložiti. Profesor Kukobat stalno mrmlja nešto sebi u bradu. Pokušavam se prisetiti njegovih teorija i predavanja. Nešto je želeo da dokaže, neku grandioznu hipotezu u koju je bio ubeđen. Tvrdio je da su planine savršeni gigantski živi organizmi, a posebno krečnjački masivi poput Dinarida koji su „najmlađi“ među planinama i najdalje odmakli u „evoluciji“. Mislio sam da je lud, ali dobro je plaćao a kćerka mu je bila

izuzetno parče koje sam begenisao još prvog dana faksa, tako da sam rešio da se lomatom po planinama.

14.00 časova : Stigli smo na Malu Klekovaču, na preko 1700 metara nadmorske visine. Nikada nisam video ništa slično. Kao da smo na Mesecu. Prosto se čovek zamisli šta je to moglo stvoriti takve oblike i formacije stena. Vlada neka čudna, nezemaljska tišina. Po prvi put pomišljam da možda ima istine u Kukobatovim tlapnjama. Osećam da ne pripadamo ovom mestu, da ne bi trebalo da smo tu.

16.00 časova : Mrtav sam umoran. Stigli smo na Veliku Klekovaču. Sa visine od 1962 metra vidimo pola Bosne. Kao da smo na nekakvoj livadi iznad oblaka. Predeo je obrastao niskim rastinjem, klekom. Pred nama su ostaci napuštenih vojnih objekata, svedočanstva ko je sve ovuda prolazio.

21.00 čas : Kukobat se jedva smirio. Pet sati je vršio merenja, ali nije se desilo nikakvo čudo koje je očekivao. Ne razumem se najbolje u elektromagnetne talase, zračenje, energiju i slične stvari, ali bilo mi je jasno koliko se razočarao. Polagao je velike nade u Klekovaču. Bio je ubeđen da je na ovom mestu čvorište životne sile Dinarida, za kojom su, tvrdio je, tragali kako bivša JNA, tako i SFOR. Nekako smo ipak uspeli da ga nagovorimo da se odmori, podigli smo šator i iscrpljeni zaspali.

14.april 2011 :

7.00 časova : Probudio me je Anin krik. Na brzinu sam se pridigao, dok mi je Ana objašnjavala da je profesor nestao. Držala je u rukama pisamce. Trnci mi prođoše kroz kičmu. Brzo sam dohvatio pismo i počeo čitati. „Noćas sam konačno shvatio istinu.To mesto nije na najvišem vrhu ! Bili smo slepi kod očiju. Ne pratite me. Zamoli Anu da mi oprost i poljubi je za mene. Zbogom.“

Mahnito sam zgrabio Anu za ruku i krenuli smo nazad. Video sam da mi fali najveći ranac. Profesor je poneo nešto svoje elektronike sa

sobom. Kliknulo mi je trenutno na koje mesto profesor misli— obično nisam tako pronicljiv, ali ona jeziva tišina urezala mi se u srce i um.

9.00 časova : Zatekli smo ga ispred jedne stene na Maloj Klekovači. To mesto me ispunjavalo čudnim nemirom. Osećao sam da ne pripadam tu, a mesto kao da nije pripadalo ovom svetu. Čudljive kamene vojske jezivih formacija posmatrale su me prezrivo. Za njih sam bio beznačajni ljudski crv, ništa vredniji nego što je nama barska mušica. Kako bih i imao ikakvu vrednost za njih ? Sav moj životni vek nije ni milioniti deo njihove sekunde.

Trijumfalni profesorov krik prekinuo mi je razmišljanje. Neobična plava munja udarila je u sred livade, a profesorov uređaj se naprosto raspao. Profesor nije mario. Osećao sam strahovito snažne vibracije, vetar je vrištao, stajao sam ukopan, nemoćan da se pokrenem i bilo šta preduzmem.

Tu sam izgubio Anu.

Otrgla se iz moje ruke i potrčala da izvuče oca iz kruga plave svetlosti i energije koji ga je obasjavao. Priznajem, kukavica sam. Nisam se ni pokrenuo, samo sam nemo posmatrao.

Pred mojim očima odvijao se ubrzan proces metamorfoze. Profesor i Ana su nestajali, menjali se iz čvrstog u tečno stanje, iz tečnog u gasovito, a onda su počeli da čvrstu...posmatrao sam nerve, mišiće i kosti kako nestaju ; na njihovo mesto je dolazio krečnjak. Pred mojim očima se stvarao kameni monolit, najsavršeniji oblik postojanja. Shvatio sam da su postajali deo ekosistema Dinarida, savršenog organizma koji ne poznaje radost, sreću, nadu, ali ni bol, tugu, patnju. Pronašli su besmrtnost. Da li zbog greške mašine, ili je priroda procesa bila takva da organizam Dinarida nije mogao do kraja da poništi individualnost— tek u kamenu su ostale jasno naznačene konture Ane i profesora. Zurio sam u njih kao u snu.

14. april 2012 : Rekao sam vam da prezirem hodočasnike. Zbog žala za Anom, profesorom Kukobatom ? Lagao bih kad bih rekao da je tako. Zapravo ljubomora je u pitanju.

Njih dvoje su ostali zajedno zauvek. Ja nisam bio te sreće. Petljao sam sa stvarima koje nisam razumeo. Dobio sam besmrtnost, ali ne onakvu kakvu sam želeo.

Moja stena je daleko od puta, usamljena i mračna. Na njoj nema nikakvih tragova mog fizičkog postojanja.

Ja sam samo misao, sećanje zarobljeno u živom dnevniku kamenih vekova s Klekovače.